

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 017465 15 U

Dana, 27.06.2016. godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji Bošnjak Glizijan Ljiljani, kao sudiji pojedincu, uz učešće Zubović Ljiljane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH Gajeva br. 2, Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), zastupanog po Đikić Emiru, Predsjedniku upravnog odbora, protiv "odgovora na zahtjev" broj: 03-1229-3/2015 od 11.09.2015. godine Agencije za bankarstvo Republike Srpske (u daljem tekstu: tužena), zastupane po punomoćniku Pucar Miljkanu, advokatu iz Banjaluke, Ul. Bana Lazarevića br. 7, u predmetu pristupa informacijama, dana 27.06.2016. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Odbija se zahtjev tužioca da se tužena obaveže naknaditi mu troškove upravnog spora.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, koji je tužena označila kao "odgovor na zahtjev" tužioca, tužena je odbila tužiočevu žalbu, izjavljenu protiv dopisa tužene broj: 03-1229-1/15 od 20.08.2015. godine, a tim dopisom tužena je odgovorila na zahtjev tužioca za dostavu informacija na način da je tužioca obavijestila da revizorski izvještaj u skraćenom obliku nezavisnog vanjskog revizora za 2013. godinu može pronaći na veb stranici tužene, u rubrici publikacije, a da je izvještaj za 2014. godinu objavila u dnevnom listu "Blic" od 20.08.2014. godine, te da će na veb stranici tužene biti objavljen u narednom periodu, zajedno sa skraćenim revizorskim izvještajima ostalih banaka, a u vezi sa mjerama koje je tužena preduzela prema "Banci Srpske" a.d. Banjaluka da kontinuirano vrši kontrolu poslovanja, ali da te nalaze ne može dati, jer bi to predstavljalo kršenje odredbi člana 29. Zakona o agenciji za bankarstvo Republike Srpske, kojom je definisana poslovna tajna, zbog čega je utvrdila postojanje izuzetka, shodno članu 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Tužilac je blagovremeno podnio tužbu, navodeći sve razloge iz člana 10. ZUS. U tužbi navodi da se obratio tuženoj tražeći informacije koje su pod kontrolom tužene na osnovu Zakona o slobodi pristupa informacijama i to kopiju izvještaja vanjskog revizora, koji se odnosi na "Banku Srpske" a.d. Banjaluka za 2013. i 2014. godinu i podatke i mišljenja revizora o toj banci, ukoliko je tužena te podatke tražila, kao i informacije o drugim mjerama, ukoliko su postojale, kao i informaciju u sklopu kontrole boniteta i zakonitosti poslovanja te banke; da je tužena dopisom od 20.08.2015. godine zapravo odbila tužiočev zahtjev; da je protiv tog obavještenja izjavio žalbu, a da je tužena dopisom od 11.09.2015. godine tu žalbu odbila. Ukazuje na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske, s obzirom da se tužena pozvala samo na odredbe Zakona o Agenciji za bankarstvo Republike Srpske, koje se odnose na poslovnu tajnu, iako je iz člana 25. stava 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS jasno da je taj zakon specijalan, a tužena je propustila da obrazloži svoju odluku u vezi sa odbijanjem zahtjeva za pristup informacijama, čime je postupala suprotno članu 14. stavu 3. tačke a) Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske, jer je tim odredbama propisano da obavještenje treba da sadrži zakonski osnov za status izuzeća informacije, kao i sva materijalna pitanja važna za odluku, što podrazumijeva uzimanje u obzir faktora javnog interesa. Tužena nije ispitivala javni interes, niti je utvrdila izuzetak u smislu tog propisa, a taj izuzetak je trebalo utvrđivati u smislu člana 6., 7. i 8. i ispitati javni interes u

smislu člana 9. tog propisa i tek kada se oba uslova ispune, moguće je zaključiti da se radi o izuzetku, koji opravdava uskraćivanje tražene informacije. Posebno naglašava da je, a shodno članu 25. Zakona o slobodi pristupa informacijama, prevashodno trebalo primijeniti taj propis, pa tek druge propise, zbog čega predlaže da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, a tuženoj naloži da snosi troškove spora, prema određenju suda, uvećan za zakonsku zateznu kamatu od dana presuđenja do namirenja.

Na zahtjev suda tužena je dostavila spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, po punomoćniku Miljkanu Pucaru, advokatu iz Banjaluke. U odgovoru na tužbu prigovara stvarnoj nenadležnosti suda, sa tvrdnjom da dopis tužene nema karakter upravnog akta. Posebno navodi da tužena nije bila obavezna da postupa po žalbi tužioca, izjavljenoj na odgovor u vezi sa informacijama, ali da je tužioca uputila na mogućnost izjavljivanja žalbe, ukoliko je došlo do povrede ljudskih prava, pa da je na taj način dala jasnu pouku o pravnom lijeku. Pored navedenog smatra da obavještenje tužene nema potrebne elemente upravnog akta da bi se o istom moglo raspravljati u upravnom sporu, jer se istim aktom ne odlučuje o pravima i obavezama pravnog, ili fizičkog lica u upravnim stvarima. Tvrdi da je tužena obrazložila odluku i da se jasno pozvala na materijalni propis i činjenice na kojima je ta odluka zasnovana. Revizorski izvještaj za 2013. i 2014. godinu su dostupni tužiocu, a ostale tražene podatke tužena ne može dostavljati, jer predstavljaju poslovnu tajnu, o čemu je sve dato valjano obrazloženje, pa tužiocu, koji je registrovan kao udruženje građana nije moguće dostaviti takve podatke, a da tužena ne počini krivično djelo. U daljem odgovoru se poziva na sadržaj odredbi člana 83. Zakona o bankama Republike Srpske, koji je specijalni propis, a koji obavezuje nadzorni odbor, upravu i sve zaposlene, kao i lica, koja su angažovana za rad u banci, po bilo kom osnovu, da su dužna čuvati tajnu, vezanu za bilo koju informaciju, to je i tužena u obavezi čuvanja poslovne tajne. Predlaže da se tužba odbije.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt, po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Iz stanja spisa se utvrđuje da je tužilac dana 06.08.2015. godine, zatražio od tužene, a na osnovu člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 20/01) da dostavi kopiju izvještaja vanjskog revizora, koji se odnosi na "Banku Srpske" a.d. Banjaluka za 2013. i 2014. godinu i dodatne podatke i mišljenja revizora o toj banci, ukoliko je tužena zahtijevala takve podatke, kao i informacije o drugim mjerama, ako je iste poduzela, ili je tražila dodatne podatke i informacije u sklopu kontrole boniteta i zakonitosti poslovanja Banke.

Odgovorom broj: 03-1229-1/2015 od 20.08.2015 godine tužena je uputila tužioca da izvještaj nezavisnog vanjskog revizora za 2013. godinu, u skraćenom obliku, može pronaći na veb stranici tužene u rubrici "publikacije", a za 2014. godinu u Dnevnom listu "Blic" od 20.08.2014. godine, dok će na veb stranici tužene biti objavljena u narednom periodu, ali je u vezi sa drugim mjerama, koje je tužena poduzela prema "Banci Srpske" u okviru svoje nadležnosti, uskratila nalaze tih kontrola, kao i druge informacije, uz obrazloženje da bi to predstavljalo kršenje odredbi člana 29. Zakona o agenciji za bankarstvo Republike Srpske, jer predstavljaju poslovnu tajnu, te da bi otkrivanje tih podataka moglo nanijeti štetne posljedice za ostvarivanje ciljeva i obavljanje nadzorne funkcije tužene, ugled i interes organizacija bankarskog sistema, kao i lica od kojih je tužena primila podatke. S obzirom da se ti podaci mogu dati samo u zbirnom obliku, na osnovu kojeg podatka nije moguće utvrditi pojedinačne banke i druge finansijske informacije bankarskog sistema, te da je shodno članu 31. Zakona o agenciji za bankarstvo Republike Srpske propisan krug organa, institucija, kojima tužena može ustupiti tajne podatke (nadležnom sudu, tužilaštvima, organima nadležnim za kontrolu finansijskih institucija, institucijama nadležnim za osiguranje depozita, Cetrlnoj Banci), što

znači da je u odnosu na tužioca utvrđen izuzetak, shodno članu 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama, uz dodatno obrazloženje da bi suprotnim postupanjem tužena izvršila krivično djelo iz člana 269. Krivičnog zakona Republike Srpske. U tom obavještenju je navedeno da, ukoliko tužilac smatra da mu je uskraćeno pravo na slobodu pristupa informacijama, može izjaviti žalbu Ombudsmenu za ljudska prava Bosne i Hercegovine, kao posebna pouka o pravnom lijeku.

Protiv tog Obavještenja tužilac je izjavio žalbu, koju je tužena odbila "Odgovorom na zahtjev" broj: 03-1229-3/2015. od 11.09.2015. godine", dajući posebno obrazloženje i pouku o pravnom lijeku, potpuno identičnu pouci iz ranijeg obavještenja, to jest da tužilac može izjaviti žalbu Ombudsmenu za ljudska prava.

Osporeni akt nije pravilan i zakonit.

Obavještenje tužene od 20.8.2015. godine, kao i odgovor na zahtjev od 11.09.2015. godine imaju karakter upravnih akata, jer je tužena odlučivala o zahtjevu tužioca i o njegovoj žalbi, pa nedostaci forme u odluci tužene od 11.09.2015. godine ne umanjuju karakter takvog akta, kako to pogrešno ističe tužena, nego utiču na ocjenu pravilnosti te odluke, jer odgovor na zahtjev nema karakter pravilnog rješenja po formi, ali je evidentno da je tužena odbila žalbu tužioca, na koju on ima pravo, shodno Zakonu o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske.

Obavještenje tužene od 20.08.2015. godine sadrži odluku o uskraćivanju informacije, shodno članu 14. stavu 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Međutim, to obavještenje tužiocu nije dalo potrebne informacije, a kako je to propisano članom 14. stavom 3. pod b), jer tužena tužioca nije poučila o pravu podnošenja žalbe, kojem organu se žalba podnosi, niti neophodne podatke za kontakte sa tim organom, nije odredila krajnji rok za podnošenje žalbe, niti troškove podnošenja žalbe, izuzev što je tužioca obavijestila da ima pravo da se obrati i Ombudsmenu Republike Srpske, pa kada je tužilac bez takvih uputa i podnio žalbu, evidentno je da je o istoj odlučila ista osoba, to jest direktor tužene, koja je i dala tužiocu Obavještenje od 20.08.2015. godine. Na taj način tužena je oduzela tužiocu pravo na žalbu, odnosno pravo da o njegovoj žalbi odluči drugi organ i onako kako je to propisano vodičem tužene, shodno članu 20. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Iz predmetnog akta tužene nije jasno zašto se tužena smatra nadležnom za odlučivanje o žalbi tužioca i zašto je njegovu žalbu odbila, a kada je tako odlučila morala se pozvati na propise, koji joj daju nadležnost da odlučuje o žalbi, te je svakako takva odluka morala i u formalnom smislu imati karakter rješenja. Kako se osporeni akt u tom dijelu ne može ispitati, to je dovoljno da se isti poništi, pa ukoliko je tužena nadležna da odlučuje o žalbi, izjavljenoj protiv Obavještenja, to mora i navesti u rješenju, a ako nije, mora odmah žalbu proslijediti nadležnom organu, a o tome obavijestiti tužioca.

Kod takvog stanja stvari Sud se nije mogao upuštati u osnovanost drugih tužbenih navoda, jer osporeni akt sadrži nedostatke, koji sprečavaju njegovu ocjenu, zbog čega je tužbu valjalo uvažiti, jer se ostvario razlog iz člana 10. tačke 1. i 4. ZUS, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stava 1. i 2. istog propisa.

Sud je tužioca odbio sa zahtjevom da se tužena obaveže naknaditi mu troškove upravnog spora jer, iako je uspio u postupku, nije opredijelio troškove, a sve analogno odredbi člana 49. a) Zakona o upravnim sporovima, s obzirom da sud odlučuje o opredijeljenom zahtjevu stranke i dosuđuje nužne i stvarne troškove.

Zapisničar
Zubović Ljiljana

Sudija
Bošnjak Glizijan Ljiljana

Сагласност овог претписа
са изјавом потврђује
овлашћени радник суда

24